

szemünkkel, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről” – olvassuk János apostol első levelének elején, ahol az élő hit öt alkotóelemét sorolja fel: kíváncsiság, rácsodálkozás, elmélyült

vizsgálódás, meggyőződés, meggyőzés. Mindegyikben hat valamilyen erő: a kíváncsiságban a hajtóerő, a rácsodálkozásban a vonzerő, az elmélyült vizsgálódásban a nyugodt erő, a meggyőződésben a tartó-

erő, a meggyőzésben pedig az előző négy erő együttese, a megnyerő. Legyen karácsonyunk az erőgyűjtés alkalma!

Sági Endre

A negyedik király

Mindenki hallott már a Háromkirályokról, a Napkeleti Bölcsékről: Gáspárról, Menyhérről és Boldizsárról, akik felkeresték az újszülött Megváltót Betlehemben, hogy ajándékokat vigyenek neki, és hódoljanak előtte. Egy csillag vezette őket messze földekről a betlehemi istállóhoz. Ezt a történetet mindenki ismeri.

Azt viszont nagyon kevesen tudják, hogy amikor feltűnt a betlehemi csillag az égen, a távoli Kelet birodalmaiból nem három bölcs indult útnak, hanem négy.

A negyedik, perzsa bölcsét Artabannak hívták, és mélyeséges áhítattal és lelkesedéssel készülődött az útra; eladott mindent, amije csak volt, egész vagyonát és a háza árát is ajándékokra költötte: három különleges drágakövet vitt magával. Egy zafírt, amely úgy ragyogott, mint az éjszakai égbolt; egy rubint, amely mélyebben izzott, mint a naplemente; és egy gyöngyöt, amely tisztább volt a magas hegyek hófödte csúcsainál. Ezzel a három ajándékkal indult útnak, hogy találkozzon a másik három bölccsel az előre megbeszélt helyen.

Napokon keresztül utazott gyors lábú lován; az utolsó napon már vágatott, hogy időben érkezzen a találkozóhelyre. A szíve könnyű volt és vidám: éjjelente látta a csillagot az égen, és alig várta már, hogy saját szemével láthassa a Megváltót.

Alig néhány mérföldnyire járt a céltól, amikor az út szélén egy alakot pillantott meg; egy férfi hevert a földön a tűző napsütésben. Artaban megállította a lovát, és habozott – otthagya-e a férfit, aki bizonyosan úgyis halott volt már, vagy késlekedjen, és próbáljon meg segíteni neki?

Végül sóhajtott egyet, és leszállt a lóról, hogy megvizsgálja a

földön heverő embert. Még élt, bár alig lélegzett, és teste égett a láztól. Artaban árnyékos helyre vitte, meglazította a ruházatát, vizet hozott neki, hogy megítassa és megmosdassa, és a tarisznyájából orvosságot vett elő, hogy csillapítsa a lázát. Majd' egy napig ápolta a beteget, mire az jobban lett, és lábra tudott állni; akkor a lován bevitte a legközelebbi faluba. Eladta a zafírt, hogy kifizesse a szállását, és pénzt adjon a fogadósnak, hogy gondoskodjon róla, amíg fel nem épül. Így már csak két ajándéka maradt a Megváltó számára.

A férfi észrevette, hogy jövevénye gondterhelt; megkérdezte, mi nyomja a szívét. Amikor Artaban elmondta neki, hogy minden bizonnal lekéste a találkozót a többi bölccsel, a beteg elmosolyodott. „Én tudom, hová kell menned” válaszolta, és útba igazította Betlehem felé.

Artaban sietett Betlehem felé, amilyen gyorsan csak tudott; szeretne volna még időben beérni a többiekhez, hogy láthassa az újszülöttet. Amint a városba ért, bekopogtatott az első ház ajtaján; kérdésekkel halmozta ez az asszonyt, aki ajtót nyitott neki. Jártak-e itt napkeleti bölcsök, merre mentek, hol találja a Megváltót. Az asszony, aki éppen a kisgyermekét ringatta a karján, készségesen válaszolt: Igen, a három bölcs jött és ment, ajándékokat hagytak a názáreti Máriának és a kisdednek; nem, a család már nincs a városban, előző éjjel eltűntek, azt rebesgetik, talán Egyiptom felé. Artaban csalódottan töprengett, vajon mit kellene most tennie, hol kéne keresnie a Megváltót, amikor sikoltás hallatszott az utca felől, és rémült asszonyok csapata rohant el a ház előtt, karjukban a gyermekekkel. „Meneküljtek! Mentsétek a fiaitokat! Heródes katonái megölnék minden újszülöttet!”

Artaban látta házigazdája arcán a rémületet, ahogy magához szorította a kisfiát; a katonák már dörömböltek is az ajtón, Heródes nevében. „Isten nevére kérek, ments meg a gyermekemet!”, könyörgött az asszony, és Artaban az ajtóhoz ment. Az erszényéből elővette a vörös drágakövet, és átadta a parancsnoknak; az mohón kapott a kincsen, és továbbvonult a katonáival.

Mit tettem? – gondolta Artaban. Elpazaroltam a Megváltó ajándékát...

De ahogyan az asszonyra és a gyermekre nézett, tudta, hogy nem volt hiába. „Isten áldjon meg azért, amit értünk tettél, és kísérjen az utadon.”

Artaban pedig utazott tovább Egyiptom felé. Mire odaért, a Szent Családot már nem találta sehol; hosszú éveken keresztül bolyongott országról országra, őrizve az egyetlen megmaradt ajándékot, remélve, hogy egyszer megtalálja végre a Megváltót. Lassan haladt, jó szíve léptenyomon megállásra kényszerítette; betegeket ápolt, szegényeknek segített, megtett mindent, amit csak tudott – de a gyöngyöt gondosan őrizte, tartogatta a Názáreti Jézus számára.

Harminchárom év telt el, és a világ távoli sarkába, ahol Artaban éppen tartózkodott, hírek érkeztek Júdea földről. Az öreg, megöszült bölcs évek óta először mosolygott, és azonnal útra kelt. Végre tudta, hol keresse a Megváltót.

Amikor végül, hosszas és sietős út után, Jeruzsálem kapujához ért, hatalmas tömeget pillantott meg. „Mi történik itt?” szólított meg valakit az úton. „Keresztre feszítik a Názáreti Jézust, a zsidók királyát” – válaszolta az, csodálkozva, hogy Artaban mit sem tud az egészről. Az öreg bölcs meg-

döbrent és megrémült; azonnal útnak indult a tömegben a Golgota felé, remélve, hogy az utolsó drágakővel még meg tudja váltani Jézus szabadságát és életét. Ahogy azonban próbált utat törni magának az emberek sűrűjében, kiáltásra lett figyelmes; katonák vonszoltak egy fiatal lányt a város felé. „Ments meg!” – zokogott a lány. „Apámmal érkeztem Perzsiából, de ő meghalt, és adósságban hagyott. Most el akarnak adni rabszolgának. Könyörgök, segíts rajtam!”

Artaban a lányra nézett, azután fel a Golgotára; előhúzta az erszé-

nyéből a gyöngyöt, és egy pillanatra szomorúan nézte. „A Megváltónak őriztettem” – mondta végül. „De úgy tűnik, méltatlan vagyok rá, hogy ajándékot adjak neki. Tessék, húgom. Váltsd meg velem a szabadságodat!”

A következő pillanatban elborult az ég, mennydörgött és villámlott, és megrázkódott a föld; sűrűn kezdett szakadni az eső, és mindenki menekült. Artaban, az ősz, öreg király, lerogyott az út szélén; a lány föléje hajolt, hogy felsegítse. A bölcs arca ragyogott; felfelé nézett valakire, akit csak ő láthatott.

„De mikor, Uram?” rebegette alig hallhatóan „Mikor etettelek? Mikor itattalak? Mikor ápoltalak? Harminchárom esztendőn át kerestelek, és sohasem láttam az arcodat...”

És a vihar közepén egy alig hallható hang válaszolt neki – talán nem is hallotta más: „Bizony mondom néked, amit a szenvedőkért tettél, azt értem tetted. Ez volt a te ajándékod nekem.”

Artaban pedig elmosolyodott, és lehunyta a szemeit.

Henry van Dyke

Forrás: Koinónia, 2016/12

Karácsonyi meglepetés

Nem tudta felfogni a boldogságát. Valóban apává lett. Minden karácsonyi díszbe öltözött kirakattában a saját sugárzó arcát látta meg. Szívesen szaltót ugrott volna a vásárlók hullámzó tömegében. Mindezekelőtt a legcsodálatosabb virágcsokorra volt szüksége, felesége számára.

Amikor megérkezett a kórházba, már ott találta a szüleit, meg apósát és anyósát, amint az új földlakó fölé hajoltak, és a részletekben elmélyülve, a családi hasonlóságokat kutatták. „Az orra az apjéé” – ezzel fogadták. Stefan úgy találta, hogy a szaglószerve az egyetlen, amely nem méltó az öröklésre. De amikor megpillantotta ezt a kis csodát, minden fontolgtatás lehullott róla. Az ő fia volt – és ő majd megmutatja neki a világot, be akarja avatni a természet és a világegyetem titkaiba. Futni is fog vele, meg üszni és siel-

ni. Ah, csodálatos lesz az élet. De elsőként ajándéokra volt szüksége az ivadéka számára. És itt kezdődtek a problémák. Egy kisvasút, egy focilabda? Vagy inkább egy szánkó, így télen... Elhatározta, hogy elmegy az egyik óriási játéküzletbe. Biztosan talál valamit, ami illik a fiához.

Felnőtt-és gyermekhangok pokoli lármája fogadta. Magabiztosan követte elhatározását, és sorra szemügyre vette a polcokat. Több mint egy óra múltán kimerülten támaszkodott neki az egyik oszlopnak. Minden volt, valóban minden, de semmi sem, ami örömet szerezhetne az ő kicsi fiának. Talán nem a polcokat kellene nézegetnie, hanem a gyerekeket és azok kívánságait.

Ismét erőre kapva, éppen el akart indulni, amikor egy körülbelül hároméves kisfiú nyomában lépegető, egyszerűen öltözött asszony haladt el mellette. A fiúcska kétségbeesetten rángatta anyja kiskabátját. „Kérlek”, mondta újból és újból. Az asszony megfordult, és azt felelte: „Nem megy, túl drága. Meleg téli cipőre van szükséged, az sokkal fontosabb.” „De karácsony van, és születésnapom is van”, siránkozott a fiú. „Tudom, kincsem!” Jóságosan átfogta a vállát: „Gyere, menjünk!” „Csak még egyszer hadd érintsem meg!”, könyörgött a kicsi. Az asszony sóhajtott. „De ígérd meg, hogy épp csak megfogod!”

A fiú bólintott, és villámgyorsan eltűnt a következő sarkon. Stefan megigézve

követte őket. A kis törpe ott állt a folyosó közepén, és egy csodaszép, óriási nagy mackót szorongatott a karjaiban. Arcát beletemette a puha szőrmébe, és egyáltalán nem akart már előbukkanni. „Ugy, jól van, most haza kell mennünk” – szólt az asszony.

Stefan megfigyelte a jelenetet, és észrevette, hogy csak ez az egy óriási mackó van ott. Amikor a kisfiú lassan visszatette a mackót a polcra, Stefan levette. „Ez szép, megveszem. Tegnap született meg a kifiziam, nagyon fog örülni neki.”

Az asszonyhoz fordult, és megkérdezte: „Meg tudná mondani nekem, hogyan jutok el a leggyorsabban a pénztárhoz?” Az asszony erőt vett magán: „Épp oda akartunk menni, hogy kifizessük a kirakós játékot. Itt egyenesen.”

Az anya és fia számára is úgy tűnt, hogy a végtelenségig húzódik a várakozás a pénztárnál. Stefan kifizette a mackót, várt még egy kicsit az asszonyra, aztán a könnyeitől nem is látó kisfiú kezébe nyomta az óriásmackót.

„Ezt nem fogadhatjuk el”, dadogta az asszony. „De elfogadhatják, mert az én kifiziam karácsonyi ajándéka. Majd ha nagyobb lesz, elmesélem neki a történetet, és ő meg fogja érteni, hogy az első karácsonyi ünnepén nagyon boldoggá tett egy gyereket.”

Az asszony nyelt egyet, bólintott, és azt mondta: „Nagyon köszönöm! Isten óvja mindnyájukat!”

Ursula Berg

Forrás: Betendes Gottes Volk, 2018/4

